

Llàstima

La substitució del director d'*El Observador*, Alfons Quintà, per Enric Canals, entra dins l'ordre rutinari de les coses: tots dos solets van construir *El País* a Catalunya, com anys després tots dos van construir TV3 de Catalunya en la qual ja Canals va substituir Quintà. Per als malpensats, per als qui es pensen que Canals va darrere Quintà, s'ha de saber que en el moment que Canals es va fer càrrec del despatx principal de la televisió va veure, perplex, com Quintà tallava tota mena de contacte amb ell, fins i tot el personal.

No tenim, doncs, res contra Canals, l'únic que potser li re-trauríem, ara i en aquest cas, és que per dirigir *El Observador* haurà de des- semparar la televisió andorrana, de la qual s'havia ocupat intensament i extensa els darrers temps.

¡Andorra! Bressol de refugiats. Xauxa de sibarites, capdavantera del consum a l'abast, mare de Ràdio Andorra i de l'Editorial Casal i Vall, única prova acceptada pels Tribunals Internacionals de l'existència oficial de la llengua catalana i, últimament, única esperança ferma, mercès a Canals, d'una televisió catalana no oficial.

Tot i així, continuem sense tenir res en contra de Canals. Però sí que s'ha de dir que, en nomenar-lo successor indigne (és un elogi, Enric, *cela va seins durs*) de Quintà, els impracticables amos del quotidià han perdut l'oportunitat de trobar a Quintà un condigne suc-

cessor: en la persona de Xavier Domingo.

Llàstima.

I diem llàstima no moguts pel sentiment, tanmateix digne, de lamentar que no s'hagi premiat el mèrit del vell combatent, de l'home situat al bell mig de la Llarga Marxa que ha dut *El Observador* des de la idea inicial de diari madrileny al servei de la Generalitat d'Amunt fins a l'actual, un diari nacionalista en espanyol aprofitant *La Vanguardia*; passant pel "Grupo 16": el bell mig. No. Diem llàstima d'oportunitat perquè aquesta hauria pogut ser la definitivament merescuda per al polifacètic polígraf: després de la fallada del suplement *Setze de Cambio 16*, de la fallada de dirigir l'*Avui*, i de l'heroica de fer i desfer *Set dies*.

La catipén de sentimentalisme que pot emanar de la proposta d'obsequiar Domingo amb la direcció d'*El Observador* s'esvairà ràpidament si tenim en compte la xifra de vendes del producte: gairebé tan alta com la del *Diari de Barcelona*. I s'esvairà del tot si considerem que, cas que els amos decidissin, per raons baixament econòmiques (el nacionalisme no té preu, senyors, ni que sigui en espanyol) de passar d'*El Observador* diari a *El Observador* setmanal, un Xavier Domingo director els regala un nou títol insuperable: *El Observador del Domingo*.

Ramon Barnils

Governants i governats

El rebuig de Felipe González a fer la crisi de govern que li reclamen l'opinió pública, l'opinió publicada, i les manifestacions de diversos ministres va donant els fruits que eren previsibles. La darrera prova del fet que la crisi de govern ha anat podrint l'ambient la tenim en la retirada de les revisions cadastrals. És la primera vegada que un clamor popular, amb milers i milers de reclamacions (tantes que podrien ocupar deu anys de la producció del Tribunal Contenciós Administratiu) obliga el ministre d'Economia i Hisenda a proposar, després de l'oportuna consulta al president del govern, que el grup socialista suggereixi l'ajornament per un any de la revisió de valoracions. Ens trobem, doncs, davant la situació insòlita de la revisió de la revisió.

Pel que hem vist fins ara, el grau de sensibilitat dels governants respecte al sentit dels governats s'ha deteriorat greument. Economia i Hisenda acusa la seva responsabilitat i al·ludeix a una falta d'explicació suficient. No està malament com a primera admissió d'un estat de coses que recorda les cèlebres *polacades* del segle XIX. Ara, després d'unes despeses calculades en 70.000 milions de pessetes –import de les adjudicacions de treballs de revisió cadastral a empreses privades– s'ha de començar de nou el treball i aconseguir una capacitat de sacrifici més

gran d'un contribuent irratat.

El major inri en aquest problema dels nostres dies deriva de les observacions àcides del –encara– vice-president del govern quan va fer al·lusió al fet que *alguns* no havien mostrat prou sensibilitat pel fet que pocs mesos després de la prevista entrada en vigor dels nous valors cadastrals se celebressin eleccions municipals i autonòmiques –concretament el 26 de maig del 1991. Això fa que de l'ajornament d'un any anunciat per Carlos Solchaga els observadors en diguem familiarment l'ajornament d'Alfonso Guerra.

Fabià Estapé

